

Anonymizovaná verze

Překlad

C-350/24 – 1

Věc C-350/24.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce

Datum doručení:

14. května 2024

Předkládající soud:

Cour de cassation (Francie)

Datum předkládacího rozhodnutí:

3. května 2024

Navrhovatelka:

HJ

Odpůrkyně:

Crédit agricole Corporate & Investment Bank

[omissis]

COUR DE CASSATION (Kasační soud, Francie)

[omissis]

PLÉNUM

Veřejné jednání konané dne **3. května 2024**

– Předložení věci Soudnímu dvoru
Evropské unie
– Řízení se přerušuje

[omissis]

FRANCOUZSKÁ REPUBLIKA

JMÉNEM FRANCOUZSKÉHO LIDU

ROZSUDEK COUR DE CASSATION (Kasační soud, Francie), zasedajícího
v plénu, ze dne 3. května 2024

HJ, bydlištěm [omissis] [v] Courbevoie [(Francie)], podala [omissis] kasační opravný prostředek proti rozsudku, který vydal dne 27. května 2021 cour d'appel de Versailles (odvolací soud ve Versailles, Francie) [omissis] ve sporu proti Crédit agricole Corporate & Investment Bank, akciové společnosti, se sídlem [omissis] [v] Montrouge [Francie], odpůrkyně v řízení o kasačním opravném prostředku.

Rozsudkem ze dne 18. října 2023 chambre sociale de la Cour de cassation (sociálněprávní senát Kasačního soudu) rozhodl, že přezkum kasačního opravného prostředku bude postoupen plénu.

[omissis]

[omissis] [Údaje o řízení]

Tento rozsudek vydal Cour de cassation (Kasační soud) zasedající v plénu, [omissis] [údaje o řízení] po poradě uskutečněné v souladu se zákonem.

Skutkové okolnosti a řízení

- 1 HJ byla společností Crédit agricole Corporate & Investment Bank (CACIB) zaměstnána na základě smlouvy ze dne 17. ledna 2007. Než byla ode dne 28. srpna 2013 v pracovní neschopnosti, zastávala naposledy funkci pracovníka pro informační systémy klientů ve Spojeném království.
- 2 Tato smlouva se řídí právem Spojeného království.
- 3 Jelikož se považovala za oběť diskriminace z důvodu pohlaví a psychického obtěžování, podala HJ dne 23. září 2013 žalobu k pracovnímu soudu, jíž se domáhala úhrady různých částek z titulu plnění pracovní smlouvy a z titulu náhrady škody.
- 4 Rozsudkem ze dne 26. června 2019 conseil de prud'hommes (pracovní soud, Francie) její návrhová žádání zamítl.
- 5 Rozsudkem ze dne 27. května 2021 cour d'appel de Versailles (odvolací soud ve Versailles) rozhodl, že HJ nedokázala doložit prvotní skutkové okolnosti, které by mohly být zohledněny jakožto relevantní okolnosti, z nichž by bylo možné vyvozovat, že došlo k diskriminaci ve smyslu článků 13 a 19 a 136 Equality Act 2010 (zákon o rovnosti z roku 2010). Rozhodl rovněž, že nebylo prokázáno, že by došlo k obtěžujícímu diskriminačnímu zacházení ve smyslu článku 26 a k viktimizaci ve smyslu článku 27 uvedeného zákona.
- 6 HJ podala kasační opravný prostředek.

Důvody kasačního opravného prostředku

- 7 HJ [napadenému] rozsudku vytýká, že v něm byly zamítnuty veškeré její návrhy, a zejména usiluje o to, aby bylo rozhodnuto, že čelila diskriminaci z důvodu svého pohlaví, obtěžujícím diskriminačním zacházení a viktimizaci.
- 8 V podstatě tvrdí, že odvolací soud tím, že po přezkumu všech jednotlivých diskriminačních situací, jichž se dovolávala, rozhodl, že nedokázala doložit prvotní skutkové okolnosti, které by mohly být zohledněny jakožto relevantní okolnosti, jimiž se vyznačuje diskriminace ve smyslu zákona o rovnosti z roku 2010, rozhodl na základě výkladu zákona o rovnosti, který není v souladu s článkem 19 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/54/ES ze dne 5. července 2006 o zavedení zásady rovných příležitostí a rovného zacházení pro muže a ženy v oblasti zaměstnání a povolání, podle něhož musí soud k tomu, aby mohl určit, zda došlo k diskriminaci, provést celkové posouzení skutkových okolností.
- 9 Dále tvrdí, že ačkoli z předložených dokumentů vyplývalo, že zaměstnanci, kteří v rámci společnosti mohli pracovat v zahraničí, byli převážně muži, odvolací soud měl za to, že tato skutečnost sama o sobě k tomu, aby bylo možné usuzovat, že došlo k diskriminaci žen, nepostačuje, chybí-li jakékoli údaje o žádostech žen o práci v zahraničí. Navrhovatelka má za to, že tímto rozhodnutím cour d'appel (odvolací soud), ačkoli ze skutečnosti, že většina zaměstnanců pracujících v zahraničí byli muži, bylo možné vyvozovat existenci nepřímé diskriminace, a bylo tudíž na společnosti CACIB, aby prokázala, že [její] systém mezinárodní mobility není diskriminační, cour d'appel (odvolací soud) jednak přenesl důkazní břemeno v souvislosti s diskriminací na zaměstnankyni a jednak vycházel z výkladu ustanovení zákona o rovnosti z roku 2010, který není v souladu s článkem 19 směrnice 2006/54/ES ze dne 5. července 2006.

Připomenutí použitelných zásad a právních předpisů

I – Právo Evropské unie

- 10 Podle [Soudního dvora Evropské unie] [*omissis*] zásada vzájemné důvěry ukládá každému [členskému státu], aby až na výjimečné okolnosti vycházel z toho, že všechny ostatní členské státy dodržují unijní právo, a zejména základní práva, která unijní právo uznává ([*omissis*] Posudek Soudního dvora (pléna) 2/13 ze dne 18. prosince 2014, bod 191, ECLI:EU:C:2014:2454).
- 11 Zásada přednosti práva Evropské unie, kterou [Soudní dvůr] [*omissis*] zakotvil ve svém rozsudku Costa (rozsudek ze dne 15. července 1964, Costa v. E. N. E. L., 6/64, ECLI:EU:C:1964:66) a kterou označil za „prvořadou“ (rozsudek ze dne 10. října 1973, Variola v. Italská finanční správa, 34/73, Rec. 981, ECLI:EU:C:1973:101), ukládá všem orgánům členských států povinnost zajišťovat plný účinek jednotlivých unijních norem, přičemž právo členských

států nemůže narušovat účinek přiznaný těmto jednotlivým normám na území uvedených států (rozsudek ze dne 24. června 2019, Popławski, C-573/17, bod 54, ECLI:EU:C:2019:530).

- 12 Povinnost konformního výkladu, který přispívá k zajištění přednosti unijní právní úpravy před vnitrostátní právní úpravou, která by s ní nebyla v souladu, vyplývá z povinnosti členských států, aby v případě existence směrnice dosáhly jí stanoveného výsledku, jakož i z jejich povinnosti podle článku 5 Smlouvy, který se stal čl. 4 odst. 3 [SEU], aby přijaly veškerá vhodná obecná i zvláštní opatření k zajištění splnění této povinnosti. Týká se všech orgánů členského státu, a to včetně soudních orgánů a i v kontextu sporu mezi jednotlivci (rozsudek ze dne 10. dubna 1984, Von Colson a Kamann, 14/83, bod 26, ECLI:EU:C:1984:153). Od té doby je tato judikatura ustáleným způsobem přejímána. Nyní se opírá o čl. 288 třetí pododstavec SFEU (rozsudek ze dne 7. srpna 2018, Smith, C-122/17, bod 39, ECLI:EU:C:2018:631).
- 13 Soudní dvůr připomíná, že povinnost konformního výkladu vnitrostátního práva má určité meze, a sice nemůže sloužit jako základ pro výklad vnitrostátního práva *contra legem* (rozsudek ze dne 4. října 2018, Link Logistik NN, C-384/17, body 59 a 61, ECLI:EU:C:2018:810, rozsudek ze dne 15. dubna 2008, Impact v. Minister for Agriculture and Food a další, C-268/06, bod 100, ECLI:EU:C:2008:223).
- 14 Dodává však, že i vnitrostátní soud, kterému je předložen spor, v němž je zpochybněna obecná zásada unijního práva, jako je zásada zákazu diskriminace v podobě konkretizované směrnici, a který skutečně nemůže vyložit vnitrostátní právo tak, aby bylo s touto směrnicí v souladu, musí nicméně zajistit právní ochranu, která pro jednotlivce vyplývá z unijního práva, a zaručit jeho plný účinek tím, že případně nepoužije ustanovení vnitrostátního práva, jež je s touto zásadou v rozporu (rozsudek ze dne 19. ledna 2010, Küçükdeveci, C-555/07, bod 51, EU:C:2010:21, rozsudek (velkého senátu) ze dne 19. dubna 2016, Dansk Industri, C-441/14, bod 35, ECLI:EU:C:2016:278).

II – Směrnice 2006/54/ES

- 15 Účelem směrnice 2006/54/ES, která v bodech 2 a 5 svého odůvodnění odkazuje na článek 2 a čl. 3 odst. 2 Smlouvy, jakož i na články 21 a 23 Listiny základních práv Evropské unie, je zajistit zavedení zásady rovných příležitostí a rovného zacházení pro muže a ženy v oblasti zaměstnání a povolání. Obsahuje proto ustanovení k provádění zásady rovného zacházení, pokud jde o přístup k zaměstnání, pracovní podmínky a systémy sociálního zabezpečení pracovníků. Rovněž obsahuje ustanovení k zajištění účinnějšího provádění této zásady prostřednictvím zavedení příslušných postupů.
- 16 Podle bodu 30 odůvodnění této směrnice „je na členských státech, aby zavedly pro kterékoli stadium řízení taková pravidla dokazování, která jsou pro žalobce výhodnější“. V tomto bodě odůvodnění se také uvádí, že „[p]řijetí pravidel

o důkazním břemeni hraje důležitou úlohu při zajištění toho, aby zásada rovného zacházení mohla být účinně prosazována. Jak rozhodl Soudní dvůr, mělo by být proto přijato ustanovení k zajištění toho, aby v případech, kdy určité skutečnosti nasvědčují diskriminaci, přešlo důkazní břemeno na žalovaného, s výjimkou ve vztahu k řízením, v nichž přísluší soudu nebo jinému příslušnému vnitrostátnímu orgánu, aby vyšetřil skutkový stav. Nicméně je nezbytné upřesnit, že posouzení skutkového stavu, které vede ke zjištění, že došlo k přímé nebo nepřímé diskriminaci, nadále náleží příslušnému vnitrostátnímu orgánu v souladu s vnitrostátním právem nebo zvyklostmi.“

- 17 Článek 19 odst. 1 a 2 této směrnice stanoví:

„Důkazní břemeno

1. Členské státy přijmou v souladu se svými vnitrostátními soudními systémy nezbytná opatření pro zajištění toho, aby v případě, kdy se určitá osoba cítí poškozena nedodržením zásady rovného zacházení a předloží soudu nebo jinému příslušnému orgánu skutečnosti nasvědčující tomu, že došlo k přímé nebo nepřímé diskriminaci, příslušelo žalovanému prokázat, že nedošlo k porušení zásady rovného zacházení.

2. Odstavec 1 nebrání členským státům přijmout pravidla o dokazování, která jsou pro žalobce příznivější. (...).“

III – Dohoda o vystoupení Spojeného království z Evropské unie

- 18 V souladu s Dohodou o vystoupení Spojeného království Velké Británie a Severního Irsku z Evropské unie a Evropského společenství pro atomovou energii (ESAE), schválenou Radou Evropské unie rozhodnutím (EU) 2020/135 ze dne 30. ledna 2020 (dále jen „dohoda o vystoupení“), vystupuje Spojené království z Unie ke dni vstupu této dohody v platnost dne 1. února 2020.
- 19 Článek 123 dohody o vystoupení nicméně stanoví přechodné období, které končí 31. prosince 2020 a ve kterém se na území Spojeného království použije právo Unie.
- 20 Článek 127 odst. 3 dohody o vystoupení stanoví: „V průběhu přechodného období má právo Unie použitelné podle odstavce 1 s ohledem na Spojené království a ve Spojeném království stejné právní účinky jako v Unii a jejích členských státech a vykládá se a používá v souladu se stejnými metodami a obecnými zásadami jako jsou metody a obecné zásady použitelné v Unii.“

IV – Equality Act 2010

- 21 Equality Act 2010 ve svém článku 136 stanoví:

„(1) Tento článek se vztahuje na veškerá řízení týkající se porušení tohoto zákona.

(2) Existují-li skutečnosti, na jejichž základě může soud rozhodnout, aniž by to bylo odůvodněno jinak, že osoba (A) porušila dotčená ustanovení, musí mít soud za to, že toto porušení bylo potvrzeno.

(3) Odstavec 2 se nepoužije, pokud A prokáže, že A dotčená ustanovení neporušila.“

V – Vnitrostátní právo týkající se pravomoci soudu při uplatňování cizího práva

- 22 Článek 3 občanského zákoníku, na jehož základě při absenci zvláštní právní úpravy Cour de cassation (Kasační soud) rozvinul zásady francouzského mezinárodního práva soukromého, stanoví, že „imperativní ustanovení o veřejném pořádku a bezpečnosti se vztahují na všechny, kteří pobývají na státním území. Nemovitosti, i pokud je vlastní cizí státní příslušníci, se řídí francouzským právem. Zákony týkající se osobního stavu a právní osobnosti se vztahují na francouzské státní příslušníky, i když pobývají v cizí zemi.“
- 23 Na základě tohoto ustanovení Cour de cassation (Kasační soud) tvrdí zejména, že „francouzskému soudci, který konstatuje, že se použije cizí právo, přísluší zkoumat buď z moci úřední, nebo na žádost účastníka, který jej k tomu vyzve, jeho obsah se zapojením účastníků a osobně a vyřešit spornou otázku v souladu s platným cizím právem“ (Cassation, 1re Civ. [Kasační soud, 1. občanskoprávní senát], 28. června 2005 [omissis], Bull. [věstník] 2005, I, č. 289; Cassation Com., 28. června 2005 [omissis], věstník 2005, IV, č. 138).
- 24 Cour de cassation (Kasační soud) rozhodl, že soudy rozhodující ve věci samé uplatňují a vykládají cizí státní předpis svrchovaně (Cassation, 1re Civ. [Kasační soud, 1. občanskoprávní senát], 13. ledna 1993 [omissis] věstník 1993, I, č. 14).

Odůvodnění žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

- 25 Kasační opravný prostředek zaprvé nastoluje otázku dopadu vystoupení Spojeného království z Evropské unie na pravomoc soudu členského státu, který musí aplikovat právní předpis Spojeného království, kterým se provádí unijní směrnice, v soudním řízení zahájeném před přechodným obdobím, v situaci, kdy soud, který má ve věci rozhodnout, vydá své rozhodnutí až po skončení tohoto období.
- 26 V době rozhodné z hlediska skutkového stavu (pracovní smlouva podepsaná dne 17. ledna 2007; skutková tvrzení týkající se diskriminace mezi roky 2010 a 2013), ale i ke dni, kdy bylo zahájeno soudní řízení (2013), i ke dni, kdy conseil de prud'hommes (pracovní soud) vydal svůj rozsudek (2019) bylo Spojené království členem Evropské unie. Naopak, ke dni, kdy cour d'appel de Versailles (odvolací

soud ve Versailles) rozhodl o odvolání, tedy dne 27. května 2021, již Spojené království z Evropské unie vystoupilo.

- 27 HJ uvádí, že v době rozhodné z hlediska skutkového stavu bylo ještě Spojené království součástí Evropské unie a vztahovalo se na něj tedy unijní právo, takže tehdy platné vnitrostátní právo musí být vykládáno v souladu s pravidly vyplývajícími z unijního práva, a to nehledě na to, že ke dni, kdy rozhodl odvolací soud, již britský soud nemohl Evropskému soudnímu dvoru podávat žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce. Dodává v podstatě to, že i kdyby tato zvláštní okolnost mohla britský soud zbavit jeho povinnosti konformního výkladu, na francouzský soud, má-li použít vnitrostátní právo členského státu Evropské unie platné v době rozhodné z hlediska skutkového stavu, se naopak tato povinnost i nadále vztahuje.
- 28 Společnost CACIB v podstatě tvrdí, že Cour de cassation (Kasační soud) nepřísluší rozhodovat o slučitelnosti právního předpisu jiného členského státu s unijním právem a o platnosti výkladu podávaného soudy dotčeného členského státu. Domnívá se, že není na Cour de cassation (Kasační soud), aby nahrazoval svůj zahraniční protějšek, pokud jde o výklad platného práva cizí země, ani aby zaujímal stanovisko k jeho soudnímu uspořádání a k jeho souladu s unijním právem, což spadá jedině do sjednocující pravomoci Soudního dvora Evropské unie.
- 29 Generální advokátka je toho názoru, že je třeba Soudnímu dvoru položit předběžnou otázku. Vysvětluje, že znění dohody o vystoupení a konkrétné skutečnost, že chybí ustanovení o právu použitelném na spory zahájené před soudy členských států během přechodného období, je nicméně nejsou po jeho uplynutí dosud vyřešeny, vzbuzuje pochybnosti ohledně toho, zda bylo unijní právo použitelné i v okamžiku, kdy odvolací soud vydal napadený rozsudek.
- 30 Předkládající soud má za to, že v tomto bodě důvodná pochybnost přetrvává.
- 31 Ačkoli se na soudní řízení, které bylo zahájeno před koncem přechodného období stanoveného článkem 126 dohody o vystoupení, vztahovalo unijní právo včetně směrnice 2006/54/ES, ke dni, kdy rozhodl odvolací soud, tedy k 27. květnu 2021, již smlouvy a přesněji řečeno článek 288 Smlouvy o fungování Evropské unie (SFEU) v právním řádu Spojeného království pozbyly účinku.
- 32 I když se v okamžiku, kdy nastaly skutky zakládající údajnou diskriminaci, na spor vztahoval článek 19 směrnice 2006/54/ES, je namístě se tázat, zda může mít dohoda o vystoupení za následek zpětné zpochybnění použití unijního práva a především povinnosti soudu vykládat použitelný zákon v souladu s tímto právem.
- 33 Bylo by možné se domnívat, že ačkoli část unijního práva zůstala v britském právu zachována prostřednictvím právních předpisů, které Spojené království přijalo, k tomuto dni se již žádná povinnost výkladu tohoto práva v souladu s unijním právem nemůže zakládat na právu Evropské unie.

- 34 Rovněž lze ale mít za to, že jelikož skutky nastaly před koncem přechodného období a i řízení bylo zahájeno před jeho koncem, právní předpis Spojeného království, jímž byl proveden článek 19 směrnice 2006/54/ES, musí být soudem jiného členského státu vykládán v souladu s unijním právem, i když uvedený soud rozhoduje až po uplynutí přechodného období.
- 35 Proto je nutné podat výklad dohody o vystoupení, týkající se otázky, zda má soud, který rozhoduje po uplynutí přechodného období, považovat právní předpis Spojeného království, kterým byl prováděn článek 19 směrnice 2006/54/ES, za právní předpis členského státu provádějící uvedenou směrnici, pokud skutky nastaly před tímto datem nebo pokud bylo soudní řízení zahájeno před tímto datem.
- 36 Zadruhé, kasační opravný prostředek nastoluje otázku, zda povinnost konformního výkladu vnitrostátního předpisu členského státu soudem tohoto státu platí i v případě, že má tento soud uplatnit právní předpis jiného členského státu.
- 37 HJ se v zásadě domnívá, že pokud aplikuje ustanovení zákona jiného členského státu Evropské unie, měl by francouzský soud, podléhající soudní kontrole, kterou vykonává Cour de cassation (Kasační soud), vyložit a aplikovat tato ustanovení způsobem, který je v souladu s unijním právem. Uvádí zejména, že jelikož Cour de cassation (Kasační soud) vykonává kontrolu souladu právních předpisů s mezinárodními úmluvami, měl by, pokud se jedná o právní předpis členského státu Evropské unie, *a fortiori* ověřit slučitelnost ustanovení tohoto cizího právního předpisu s unijním právem, přičemž je třeba připomenout, že v souladu se základní zásadou přednosti unijního práva je toto právo závazné ve všech vnitrostátních právních řádech členských států Evropské unie a v rámci toho byly vnitrostátní soudy Soudním dvorem pověřeny výkonem funkce obecných soudů Evropské unie. Připouští, že pokud by měl Cour de cassation (Kasační soud) za to, že přetrvává důvodná pochybnost o rozsahu takové povinnosti, příslušelo by mu položit v této záležitosti předběžnou otázku Soudnímu dvoru.
- 38 Společnost CACIB v podstatě uvádí, že pokud by byla všem vnitrostátním soudům svěřena pravomoc zpochybnit jakýkoli právní předpis cizí země, a nikoli jen své vlastní, způsobovalo by to velmi ožehavé problémy a mohlo by to být členskými státy vnímáno jako zásah do jejich svrchovanosti.
- 39 Generální advokátka v podstatě tvrdí, že pokud by Soudní dvůr odpověděl, že bylo třeba jednoznačně použít unijní právo, bylo by namísto uplatnit jeho judikaturu týkající se zásady konformního výkladu, podle níž se jeví, že vnitrostátní soudy jsou povinny tuto zásadu dodržovat i tehdy, uplatňují-li právní předpis jiného členského státu. Zároveň však generální advokátka předně uvádí, že Soudní dvůr existenci této povinnosti výslovně nepotvrdil, a dále, že její dodržování všemi členskými státy představuje pro Evropskou unii politický vývoj směrem k větší integraci takového významu, že se jeví nezbytným položit Soudnímu dvoru otázku též ohledně tohoto druhého bodu.

- 40 Cour de cassation (Kasační soud) má za to, že pokud by francouzský soud měl posuzovat soulad právního předpisu z jiného členského státu s unijním právem, v zájmu zajištění dodržování přednosti unijního práva ze strany francouzského státu by bylo třeba změnit povahu kontroly, kterou francouzský soud vykonává při aplikaci a výkladu právního předpisu jiného členského státu.
- 41 Cour de cassation (Kasační soud) si je vědom toho, že od vydání rozsudku ve věci Marshall má Soudní dvůr za to, že směrnice „*sama o sobě nemůže zakládat jednotlivci povinnosti a není možno se jí jako takové vůči němu dovolávat*“ (rozsudek ze dne 26. února 1986, Marshall, C-152/84, bod 48, ECLI:EU:C:1986:84).
- 42 Soudní dvůr nicméně také konstatoval, že „*má-li při použití vnitrostátního práva – bez ohledu na to, zda byl předpis vydán před směrnicí nebo po ní – vnitrostátní soud toto právo vyložit, musí jej vykládat v co největším možném rozsahu podle znění a účelu směrnice, aby bylo dosaženo cíle sledovaného směrnicí a bylo jí tímto způsobem vyhověno, a aby tak dosáhl souladu s čl. 189 třetím pododstavcem Smlouvy*“ (rozsudek ze dne 13. listopadu 1990, Marleasing, C-106/89, bod 8, ECLI:EU:C:1990:395).
- 43 Jelikož podle rozsudku Von Colson a Kaman (citovaný výše v bodě 12 tohoto rozhodnutí) se zásada konformního výkladu vztahuje na vnitrostátní soudy jakožto na orgány členského státu, jemuž je uložena povinnost provádět směrnice ve svém vnitrostátním právním řádu, nelze vyloučit, že tomu je stejně i v případě, že by tento soud měl aplikovat právní předpis jiného členského státu.
- 44 V této souvislosti měl Soudní dvůr příležitost rozhodnout, že „*soud, kterému byl předložen takový spor [...], má použít právní předpisy státu, jehož soudy jsou určeny v uvedeném ujednání [o soudní příslušnosti], a to na základě výkladu těchto právních předpisů v souladu s unijním právem, zejména pak se směrnicí [...]*“ (rozsudek ze dne 18. listopadu 2020, C-519/19, Ryanair, bod 51, a rozsudek ze dne 8. prosince 2022, Luxury Trust Automobil, C-247/21, bod 67, ECLI:EU:C:2022:966).
- 45 Z judikatury Soudního dvora tedy podle všeho vyplývá, že vnitrostátnímu soudu ukládá povinnost konformního výkladu, i když má uplatnit právo jiného členského státu.
- 46 Soudní dvůr, jemuž byla stejná otázka výslovně položena, na ni nicméně neodpověděl z důvodu konkrétních okolností věci, která mu byla předložena (rozsudek ze dne 15. září 2022, C-577/21, ECLI:EU:C:2022:992).
- 47 Mimoto by mohlo být užitečné zjistit, zda je pravomoc vnitrostátního soudu, který při aplikaci práva jiného členského státu shledá, že nemůže podat konformní výklad, tatáž, jako když uplatňuje své vnitrostátní právo, a zda případně může na základě zásady zákazu diskriminace zakotvené v článku 21 Listiny základních práv Evropské unie, konkretizované ve směrnici 2006/54/ES, dospět k rozhodnutí, že i ve sporu mezi jednotlivci toto právo nepoužije.

- 48 Vzhledem k tomu, že v souvislosti s tímto závěrem přetrvává důvodná pochybnost, Cour de cassation (Kasační soud) považuje proto za nezbytné podat žádost o rozhodnutí o předběžné otázce i ohledně této záležitosti, a to mimo jiné i s ohledem na institucionální dopady odpovědi.

Z TĚCHTO DŮVODŮ soud:

s ohledem na článek 267 SFEU

PŘEDKLÁDÁ Soudnímu dvoru Evropské unie následující otázky:

1° Musí být Dohoda o vystoupení Spojeného království Velké Británie a Severního Irska z Evropské unie a Evropského společenství pro atomovou energii, schválená Radou Evropské unie rozhodnutím (EU) 2020/135 ze dne 30. ledna 2020, vykládána v tom smyslu, že právní předpis Spojeného království provádějící článek 19 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/54/ES ze dne 5. července 2006 o zavedení zásady rovných příležitostí a rovného zacházení pro muže a ženy v oblasti zaměstnání a povolání musí být soudem, který rozhoduje po uplynutí přechodného období, pokud skutkynastaly před tímto datem nebo pokud bylo soudní řízení zahájeno před tímto datem, považován za právní předpis členského státu?

2° Musí být článek 288 SFEU vykládán v tom smyslu, že vnitrostátní soud, kterému je předložen spor mezi jednotlivci a který má povinnost aplikovat právo jiného členského státu, musí, aniž by tomu bránila zásada vzájemné důvěry, přistoupit k výkladu ustanovení tohoto práva v souladu se směrnicí?

3° Má-li vnitrostátní soud za to, že nelze takový konformní výklad podat, je povinen upustit od použití takového práva, stejně jako by učinil v případě svého vlastního vnitrostátního práva, jestliže by byla ohrožena obecná zásada unijního práva nebo ustanovení primárního práva upřesněné směrnicí?

Řízení o kasačním opravném prostředku se PŘERUŠUJE až do rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie.

[omissis]

[omissis] [údaje o řízení]

[omissis]